

σθη ως πρώτη σημαία τῶν ἀπόκρουσιν εἰς τὰ σαλόνια. Πρῶτον εἰς τὴν φιλολογικὴν ἐσπερίδα τῆς κ. Β. Μελά καὶ ἔπειτα εἰς τὸν χορὸν τοῦ κ. Σλήμαν. Ἡ κυρία Μελά βλέπετε εἶχε τὰ πρωτεῖα καὶ τὸ ἔχει δὲ καὶ κρυφὸ καμάρι αὐτό. Καὶ ἤξεύρετε τί ἦτον αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ στολή; Ἐν φόρεμα μακρὸν κολλητὸν ἐπάνω εἰς τὰ κόκκαλα τῆς Ἀγγλίδος ποιητρίας, λευκὸν τὸ χροῖμα, μὲ ὄρκιον κέντημα εἰς τὸν ποδόφυρον καὶ ἐρυθρὰν χλαμύδα ἐπὶ τῶν νώτων. Τὸ ἐνδύμα αὐτὸ συνηθίζεται ἀπὸ ἕνα κύκλον ξεβιδωμένων ἀγγλίδων γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα **Esthetiques**, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μὴς Πρέιφερ ἔδωκεν ἄλλοτε ἐσπερίδα ἐν Λονδίῳ ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ κεκλημέναι παρέστησαν πᾶσαι οὕτως ἐνδεδυμέναι.

Ἔτσι αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἰδίας ἐκφράσεις, ἰδίας τινὰς στάσεις τοῦ σώματος νοηλεῖς, ἐμπνευσμέναι, ἐκτελεσμέναι.

— Ὅστε ἀνήκουν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ κυρίου Μεσσινέζη Ὑπέλαθεν εὐφυῶς μίαν κυρίαν.

Δύο ἄρτιγενεῖς ποιητικὰς συλλογὰς ἔχω ἐνώπιόν μου. Ἡ μίαν εἶνε τοῦ νέου κυρίου Ἰωάννου Πολέμη.

Τὸ μᾶλλον βαρῦνον ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς πλάστιγγος ἐκ τῶν ἐν τῷ μικρῷ βιβλίῳ περιλαμβανομένων ποιημάτων ὁμολογουμένως εἶνε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον *Ἐρμαφροδίτος*, ἐπύλλιον εἰς καθαρῶς γλῶσσαν γεγραμμένον, καὶ μετ' αὐτὸ στροφαί τινες ἐκ τῶν λίαν μακρῶν ἴσως καὶ πολὺ μελοδραματικῶν *Ψυχῶν*. Ἀλλ' ὑπὸ ἔποψιν τελειότητος ἐγὼ τοῦλάχιστον θέτω πρῶτα μικρὰ τινὰ ποιήματα εἰς δημόδιον γλῶσσαν γεγραμμένα, ὡς τὴν *Φωλιά της* καὶ τὸ *Νανούρισμα*, ἐν οἷς ἀναδεικνύεται ὅλη ἡ ἐπιμέλεια τοῦ στίχου, ἡ

χάρις τῆς ἐκφράσεως καὶ ἡ περιπάθεια τοῦ αἰσθήματος, τὰ τρία κύρια προσόντα τοῦ νεοῦ ποιητοῦ.

Ἐν γένει ὁ κομψὸς τόμος, μεθ' ὅλον τὸ ἐκτενὲς ἔτι καὶ ἀνεπαρκὲς αὐτοῦ, εἶνε βεβαίως ἡ πρώτη χαραυγὴ εὐτυχοῦς μέλλοντος.

Ἡ ἄλλη ποιητικὴ συλλογὴ, ἡ ὑπὸ Π. Γ. Ραυτοπούλου, *Ἄρθη καὶ Σκιαὶ* τιτλοφορουμένη, καὶ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς δὲν εἶνε οὐδ' ὑπερέτρια τῆς πρώτης. Μεθ' ὅλα τὰ ῥητὰ ἅτινα τὴν κοσμοῦσι μὲ τὸ ὄνομα **Musset** καὶ Ὁρατίου ἀνηρημένα ὡς ἀδαμάντινα κοσμήματα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μεγαίρας, αἱ ἐκ τοῦ φυλλομετρήματος αὐτῆς ἐντυπώσεις εἶνε ἐντυπώσεις κάρρου τῶν σκουπιδιῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου βλέπει τις ἐν σωρῷ ἀπαγομένης τόσας πρῶτον λαμπρότητας συντετριμμένας ἤδη, ρυπαράς καὶ ἀηδεῖς. Τὸ βιβλιόριον αὐτὸ κατῶρθωσεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἀχρεῖα μεταφρασμένους ἢ ἠκρωτηριασμένους ἐν τῇ ἀντιγραφῇ νὰ περιλάβῃ ἑκατοντάδας ὅλας στίχων τοῦ **Musset**, τοῦ **Coppée** καὶ ὅλων τῶν συγχρόνων ἐλλήνων στιχογράφων ἐντὸς τῶν 100 σελίδων. Διατὶ ὁ ποινικὸς νόμος δὲν τιμωρεῖ τάχα τὴν φιλολογικὴν αὐτὴν *λωποδυσίαν*; Τὴν θεωρεῖ ἀκαταλόγιστον;

Ἄνεμος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΑΤΕ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Προκειμένου νὰ ἐπιβληθῶσι φόροι καὶ βαρεῖς καὶ πολλὰ πλοῖ, ἀποροῦμεν πῶς οὔτε ἡ κυβέρνησις οὔτε ἄλλοι τις δὲν ἐσκέπηθιν νὰ φορολογήσῃ τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ χρηματιστή-

Οἱ Ἐπιποροὶ τῶν Ἐθνῶν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδου ἀριθ. 405)

— Αἶ, ἀπὸ τῆ βάρκα!

Οἱ δύο ἄνδρες, ὡς εἶπομεν, εἶχον ἤδη ἀποβιβασθῆ.

Ἡ λέμβος ἠτοιμάζετο νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὴν βρατσέραν τῆς.

— Ποῦ ὑπάγομεν τώρα, κύριέ μου, ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν δύο ἀνδρῶν.

— Φαίνεσαι νὰ νυστάξῃς, Μηνᾶ, τῷ ἀπήντησεν ὁ ἕτερος. Βάστα καλά, τώρα θὰ φθάσωμεν εἰς μέρος νὰ κοιμηθῆς.

— Θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ κοιμώμεθα εἰς τὴν βρατσέραν, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Τὸ πρῶτ' εἶχαμεν καιρὸν νὰ εὐχόμεν ἐξω.

— Δὲν ἐβαρύνθης τόσον καιρὸν νὰ κοιμᾶσαι εἰς τὴν βρατσέραν, Μηνᾶ;

— Ἐβαρύνθη, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἦτον ἡ τελευταία φορά.

— Ἐχε ὑπομονὴν, καὶ θὰ κοιμηθῆς.

— Καὶ σιμὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, ἐπανέλαθεν ὁ Μηνᾶς εἶναι ἐπικίνδυνον ὅτι ἐβγήκαμεν ἐξω τοιαύτην ὥραν, τῆς νυκτός, εἰς τόπον ὅπου ὑπάρχει πόλεμος μετὰξὺ Βενετῶν καὶ Γενοναίων.

— Δὲν μᾶς μέλει, Μηνᾶ, διὰ τοῦτο. Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα οὔτε μισθωτοὶ τῶν Βενετῶν, οὔτε κατάσκοποι τῶν Γενοναίων.

— Τότε διατὶ νὰ μὴ μείνωμεν εἰς τὸ πλοῖόν μας;

— Παρ' ὀλίγον θὰ ἔλεγες; διατὶ νὰ ἔλθωμεν;

— Δὲν λέγω αὐτό.

— Ἄ, Μηνᾶ, Μηνᾶ. Εἰς ἐμὲ εἶναι προσφιλεῖς καὶ ἀπαίσιον ὅτι ἔρχομαι εἰς τὸν τόπον τοῦτον μετὰ τόσα ἔτη. Ἐνθυμεῖσαι, Μηνᾶ; Ἐνταῦθα ἦτο ὁ παράδεισος τῆς εὐτυχίας μου! ἀλλοίμονον! ἀλλ' ὁ παράδεισος μετεβλήθη εἰς νεκροταφεῖον.

— Μὴ πικραίνεσαι, κύριέ μου! αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι μάταιος. Ἀνόητος εἶναι ὅστις περιμένει εὐτυχιάν ἐδῶ.

— Μηνᾶ, μὴ μοὶ το λέγῃς αὐτό. Εἰμπορεῖ νὰ μὴ περιμένῃ εὐτυχιάν! ἀλλὰ τιμὴν! Εἰς ἐμὲ, ἡ τιμὴ μου ἦτο ἡ εὐτυχία μου. Τί ἔγινε; Ἡ εὐτυχία μου ἐτάκη, διέρρευσε καὶ συμπέσχε μεθ' ἑαυτῆς τὴν τιμὴν μου.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἐρημίας τῆς νυκτός ἐκαίνης ἠκούσθη βαθύς, θλιβερὸς καὶ σπαραξικάρδιος λυγμὸς ὁμοίως μὲ γογγυσμὸν τοῦ ἐρημικοῦ ὄρνεου. Ἦτο ἡ ἐκφρα-

ρίου, αΐτινες δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ καθαρὰ κυβεῖα, παιγνίδι ἐπίσης τυχερὸν καὶ ριψοκίνδυνον ὡς τὸ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Φωνάζουσι τινες ὅτι νὰ φορολογηθῶσι τὰ κεφάλαια ὅπως καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα τῆς καταναλώσεως· ἀλλὰ δικαίως ἀπαντῶσιν οἱ ἕτεροι ὅτι εἰς τόπον ὅπου τὸ χροῆμα εἶναι σπάνιον καὶ ἡ πίστις ἀρτισύστατος, φορολογία τῶν κεφαλαίων εἶναι ἐπαύξεισι τοῦ τόκου, καὶ ἐπομένως πρόσθετος φορολογία ἐμμέτως ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἅτινα ἤδη ἀρκούντως βαρύνονται.

Ἀλλὰ γενικὴ φορολογία ἐπὶ τῶν συναλλαγῶν τῶν γενομένων ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἐπὶ τεραστίων ποσῶν, εἰς τὸν ἀέρα, δηλαδὴ οὐχὶ διὰ πραγματικῶν πωλήσεων, ἀλλὰ τεινουσῶν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς διαφορᾶς ἀπὸ τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ὅτε γίνονται αἱ ἐκκαθαρίσεις, εἶναι ὅ,τι δικαιοτέρον καὶ πρακτικώτερον. Τοιοῦτος δὲ φόρος εὐκολώτατα καὶ εἰσπράττεται. Διὰ τὸ θέλων νὰ πωλήσῃ ἀγρὸν μολὶς χιλίων δραχμῶν ἀξίας νὰ υποβάλληται εἰς τέλος χαρτοσήμου 3 δραχ. ὁ δὲ πωλὼν 200 ἢ 300 λαύρια, ἀξίας 60 χιλιάδων, εἰς τὸ χαρτόσημον νὰ μὴ πληρῶνῃ οὐδὲ λεπτόν; διότι ὅλαι αἱ πωλήσεις αὗται γίνονται ἐπὶ ἀπλῶν σημειώσεων τῶν μεσιτῶν. Ἄς ἐπιβλιψῇ τοῖς συναλλαττομένοις εἰς τοὺς μεσίτας ἐπὶ ποιῆ ἀκυρότητος ὅτι αἱ σημειώσεις αὗται νὰ γίνονται ἐπὶ χάρτου σφραγιστοῦ ἀναλόγως τῆς ἀξίας π. χ. 1]2 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, καὶ τότε θὰ ἴδῃτε πόσα ἑκατομμύρια θὰ εἰσπράξῃ κατ' ἔτος τὸ δημόσιον. Ἄλλως τε ὅποιος παίζει εἰς τὸ χρηματιστήριον ἐπὶ 50 ἢ 60 χιλ. δραχ. διὰ νὰ κερδίσῃ τουλάχιστον 2,000 ἢ καὶ πλεόν δραχ. ἢ νὰ χάσῃ ἄλλας τόσας, τί τὸν μέλει ἂν πληρώσῃ καὶ 100 ἢ 200 δραχ. χαρτόσημον, καθὼς ὁ χαρτοπαίκτης ὅστις εἶναι ὁ πλεόν σπάταλος τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ εἶδομεν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἀνθρώπους, πρὶν ἀπτέγους, ἀναμιχθέντας ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ νὰ γίνωσι μεγάλοι κερ-

φαλοῦχοι· θὰ εἶπῃ ὅτι κερδίζουσι σπουδαίως· δικαιοτάτον λοιπὸν νὰ φορολογηθῶσιν.

Ἄς λάβωμεν παράδειγμα τὴν Ἰταλίαν ὅπου οἱ μεσίται εἶναι ὑποχρεωμένοι καὶ ἐφοδιάζονται τοιοῦτου εἴδους ἐντύπους σημειώσεις ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου, ἀναλόγως δὲ τῆς ἀξίας τῆς συναλλαγῆς ἐγγράφουσιν αὐτὴν ἐπ' αὐτῶν, καὶ τότε μόνον ἔχουσι κύρος αἱ ὑπ' αὐτῶν γεγόμεναι ἀγοραπωλησίαι.

Ἄς τὸ λάβῃ ὑπ' ὄψει ἢ τε κυβέρνησις καὶ οἱ βουλευταῖ ὅσοι θέλουσι ν' ἀποφύγωσι τὴν ψήφισιν φόρων καταθλιπτικῶν καὶ δυσβαστάκτων ὑπὸ τοῦ λαοῦ. **Σ.**

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ὑγεία τοῦ Κουμουνοῦρου παρέχει ἀπὸ τῆς ἐσπέρας προχθὲς πολλὰς ἐλπίδας διαφυγῆς τοῦ κινδύνου. Οἱ ἰατροὶ σχεδὸν ἐξεπλάγησαν εἰς τὴν ὕφεισιν τοῦ πυρετοῦ μέχρι τῶν 37 βαθμῶν.

Ὁ κ. Ζωχιὸς ἐξεφράσθη μετ' ἄλγους ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς περὶ τῆς διασώσεως . . . τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅτι ὁ Κουμουνοῦρος τὴν ἐξκυτέλισε!

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὅμως παρουσιάσθησαν ἐλαφρὰ συμπτώματα ποδάγρας καὶ ὁ ἀσθενὴς διήλθε τὴν νύκτα ὀλίγον ἀνήσυχος καὶ ἀνευ ἄλλης τινας ἐνοχλήσεως. Περὶ τὴν χαρρυγιὴν ἐκοιμήθη ὥρας τινάς.

Χθὲς ἡ αὐτὴ ἐξηκολούθησε κατὰστασις μὲ τὰ αὐτὰ σημεῖα τῆς καλλιτερεύσεως. Ὁ ἀσθενὴς ἔλαβε ὀλίγον ζωμόν, κονιάκ καὶ παντεσπάνι. Ἐζήτησε δὲ ἐπιμόνως νὰ μεταβῇ

στικωτάτη λαλιὰ, τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Ἐφαινετο ὅτι οἱ διάφοροι μυστηριώδεις κρότοι, ὁ φλοῖσθος τῶν κυμάτων, τὸ φύσκα τῆς αὔρας, ὁ θροῦς τῶν φύλλων, ἡ μακρυνὴ ἤχῳ τῶν κακκαδισμῶν τοῦ νυκτεροβίου πτηνοῦ, συναντήθησαν, ἠνώθησαν καὶ ἀπετέλεσαν ἓνα ἦχον, μίαν φωνήν, ἐν σύριγμα, ὅπερ μετεφράσθη προχειρῶς διὰ τοῦ ὀξέως καὶ αἰχμηροῦ ἐκείνου λυγμοῦ.

Ὁ ἀτυχὴς Μηνᾶς ἠναγκάσθη καὶ πάλιν ν' ἀποσπάσῃ τὸν νυσταγμὸν του καὶ νὰ ἐξομῶσῃ τὴν φιλοσοφίαν του. Ἐζήτησε λέξιν νὰ εἶπῃ, καὶ δὲν εὗρισκεν. Ἐσιώπησεν.

Ἐν τούτοις οἱ ἐν τῇ λέμβῳ ἐρέται, μετὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ἠτομαζόντο νὰ μακρυνθῶσι τῆς προκυμαίας. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε παρατηρήσει τὴν παρουσίαν τῶν ἡ Αὐγούστα καὶ ἐκραξε νὰ σταθῶσιν.

Ὁ Μηνᾶς καὶ ὁ σύντροφός του, ὅστις ἦτο ὁ Ἰωάννης Βενδίκης, εἶχον προχωρήσει βήματά τινα πρὸς τὴν ἀντιθετον διεύθυνσιν ἐκείνης ἐν ἣ εὗρισκετο ἡ νέα γυνὴ καὶ εἶχον ἀνταλλάξει τὰς λέξεις, ἀσλάντεγράψαμεν ἀνωτέρω. Ἡ φωνὴ τῆς Αὐγούστης ὅμως ἠκούσθη ὑπὸ τοῦ Μηνᾶ, εὐθὺς μετὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Βενδίκης ἐξέπεμψε τὸν λυγμὸν ἐκείνον, τὸν τοσοῦτον θλιβερῶς ἀντιχῆσαντα ἐν τῇ σιγῇ τῆς σιγῆς.

— Ἦκουσες; εἶπεν ὁ Μηνᾶς σείων τὸν βραχίονα τοῦ Βενδίκης.

— Τί εἶναι Μηνᾶ; ἠρώτησε ν ἐκείνος, ὡς νὰ ἀφουπνίσθη ἀποτόμως.

— Ἡ φωνὴ ἐκείνη, εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Ποία φωνή;

— Φωνὴ γυναικός.

— Ποίας γυναικός;

— Ἀγνοῶ. Ἴδου αὐτὴ ἐξέρχεται ἐκ τῶν θάμνων.

Καὶ ἔδειξε τὴν Αὐγούστα, ἧς τὸ χάριεν ἀνάστημα διεγράφετο ἐν τῷ σκότει.

Οἱ ἐν τῇ λέμβῳ ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῆς νέας γυναικός καὶ ἐσταμάτησαν.

— Ποῖος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος τῶν κωπηλατῶν.

Ἡ γυνὴ ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν αἰγιαλόν. Τότε παρετήρησε καὶ τοὺς δύο ἀνδρας οἵτινες εἶχον μακρυνθῆ ἀπὸ τῆς παραλίας, καὶ ἐστάθησαν. Ἐφαινοῦτο δὲ ἐστραμμένοι πρὸς αὐτήν. Ἡ Αὐγούστα ἐνόησεν ὅτι εἶχαν ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς. Σελήνη δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλ' ἦτο τοσοῦτον λαμπρὰ ἀστροσεγγιὰ, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ διακρίνη καλῶς τὰ ἀντικείμενα εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν.

Ἡ Αὐγούστα εἶπε μὲ ταπεινὴν φωνὴν πρὸς τοὺς δύο ἐρέτας.

— Ἀπὸ ποῖον πλοῖον εἶσθε;

— Εἴμεθα ἀπὸ ἐν πλοῖον, ἀπήντησαν ἐκείνοι.

— Ἀπὸ τὸν Βενετικὸν στόλον;

— Ὁχι.

— Ἀπὸ ἐμπορικὸν πλοῖον;

— Ναί.

εἰς τὸν παραθάλαμον καὶ μολονότι ἠρνήθησαν, αὐτὸς ἐπέμεινε, πρώτην ἴσως φοράν διαψεύδων τὸν ἐνδοτικὸν χαρακτήρα του.

Μετὰ τὸ φαγητὸν του οἱ σφυγμοὶ του ἀπὸ 73 ἀνῆλθον εἰς τοὺς 80, ἀλλὰ τοῦτο οἱ ἰατροὶ ἐχαρακτήρισαν φυσιολογικὸν ὅταν ὁ στόμαχος πληρωθῇ ἐκ τροφῆς. Ἐφάνησαν καὶ μικρὰ οἰδήματα περὶ τὸ γόνυ καὶ τὴν κνήμην, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπέδωκαν εἰς τὴν ποδάγραν.

Ἐν γένει ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς εἶνε ἡσυχώτερα καὶ παρέχει πολλὰς ἐλπίδας.

Ἡ μεταξὺ Μενελάου Νεγρεπόντε καὶ Γρατσιάνη μονομαχία λαμβάνει διαστάσεις τεραστίως κωμικὰς. Ἀρχαμένη ὑπὸ οἰωνοῦς καὶ ὄρου, ἀνθέλετε *πλακωτικὸν ἀγῶνος*, ἀφοῦ ὁ κ. Νεγρεπόντης—τὸ γνωρίζομεν θετικῶς—ἐπρότεινε γρονθομαχίαν, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀποκριάτικου *Περικλῆ*, ὅστις προτείνει πάντοτε *ξυλομαχίαν*, κινδυνεύει νῦν νὰ λάβῃ διπλωματικώτατον χαρακτήρα!

Ἄσσοι ἀνέγνωσαν τὰς διαμειφθεῖσας χθὲς καὶ προχθὲς ἐν τῇ *Ἐφημερίδι* μεταξὺ τῶν διαμαχομένων προσώπων ἐπιστολὰς γαλλιστὶ ἐκτυπωθεῖσας θὰ θαυμάζετε καὶ τὸ ὕφος τοῦ κ. Νεγρεπόντε, ἀλλὰ καὶ τὰς προόδους τῆς τυπογραφικῆς ἐν Ἑλλάδι ἥτις—ἀς τὸ εἴπωμεν μετ' ἔθνικὸν ἐγωῖσμον—λαμβάνει ὁσμῆρας διεθνεῖς διαστάσεις!

Εἰς ὄλους τοὺς ἀγῶνας τοῦ ὁ Δὸν Κισσῶτ, καὶ τοὺς μᾶλλον μεταφυσικοὺς, δὲν ἐφαντάσθη νὰ χωρίσῃ τὴν προσωπικότητά του εἰς δύο ἀνθρώπους τὸν *Δὸν* δηλὸν ὅτι καὶ τὸν *Κισσῶτ*, καὶ νὰ καμαρώνῃ τὸν ἕνα ὀμιλοῦντα περὶ τῶν ἄθλων τοῦ ἄλλου.—Κατὰ τοῦτο ὁ συμπαθητικὸς μας ἥρωσ ὑπερέβη τὸν ἱππότην τῆς *ἐλειπῆς μορφῆς* λαλῶν τρίτοπροσώπως περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του!

Ὅπως δῆποτε ἀμφότεροι οἱ ἀντίπαλοι εἶνε ἀξιεπαινοί, διότι τρυφερῶς διεξήγαγον τὸν περὶ ἐπιδερμίδος ἀγῶνα.

Πρὸ πολλῶν χρόνων ἐπεκράτει τὸ ἔθιμον, αἱ στρατιωτικαὶ μουσικαὶ μᾶς νὰ συνοδεύωσι τὴν κηδείαν οἴου δῆποτε νεκροῦ· σήμερον ὁσάκις ἐορτάζει ἀξιωματικὸς ἢ καὶ ὑπαξιωματικὸς ἐνὸς σωματος, ἡ μουσικὴ σύσσωμος καὶ πρῶτῃ μεταβαίνει εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐορτάζοντος καὶ τοῦ ψάλλει ἐθωνάβθουρία καὶ *πόλλες*!

Ὁ κ. Φρούραρχος εἶνε εἰς γνώσιν τῶν *πατινάδων* αὐτῶν ἢ μήπως πρέπει νὰ ἀποταθῶμεν εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας;

Μικραὶ μικραὶ ἐσπερίδες ἐξακολουθοῦσι μετὰ τὴν μαγευτικὴν χοροπερίδα τοῦ κ. Σλήμαν εἰς πολλοὺς τῶν Ἀθηναϊκῶν οἰκῶν, αἵτινες γνωρίζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα *δέχονται*. Αἱ μικρῆσπερίδες αὐταὶ ἁμοιάζουσι μὲ τὰ ἀντρακτ ἄτινα μετολαβοῦσι εἰς τὰς διαφόρους πράξεις τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, καὶ δίδουσι ἀναψυχὴν εἰς τοὺς ἠθοποιούς καθὼς καὶ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς χορευτάς· ἁμοιάζουσι ἀκόμη θάλασσαν ὅπου μετὰ πολλὰ μικρὰ κύματα ἔπονται αἱ λεγόμεναι *λάμαι*, καὶ ὅπου αἱ ὀρσσεραὶ δεσποινίδες μᾶς ἀρμενίζουσι καὶ βαυκαλιζονται ὡς μικραὶ βαρκοῦλαι.—Σὰς ὑποσχόμεθα νὰ σᾶς προσφέρωμεν πάντοτε καὶ πρὸ τοῦ πρώτου καφφέ σας χορευτικὸν δελτίον.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας κ. Λομβάρδος κατέστησε τὸ ζήτημα τῆς γυμναστικῆς ζήτημα προσωπικῆς φιλοτιμίας. Προχθὲς αὐτοπροσώπως μετέβη εἰς τὸ Βαρβάκειον καὶ εἶδεν ὅτι ἀντὶ τριῶν ὥρων γυμναστικῆς κάμνουν μόνον δύο. Ἐπέπληξεν, ἐπέβαλε τὰς τρεῖς ὥρας καὶ ἀνεχώρησεν.

— Ἡμπορεῖτε νὰ μοὶ κάμετε μίαν χάριν;

— Ποίαν;

— Νὰ με πάρητε εἰς τὴν λέμβον σας;

— Καὶ διὰ τοῦ;

— Θὰ σᾶς εἶπω.

— Εἰπέ μᾶς τὸ ἀμέσως.

— Νὰ με ὑπάγετε εἰς τὴν ναυαρχίδα.

— Εἰς τὴν ναυαρχίδα;

— Ναί, εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ Βενετικοῦ στόλου.

Οἱ δύο ἄνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' ἀπορίας καὶ ὁ μὲν εἰς εἶπεν:

— Ἀδύνατον.

Ὁ δ' ἕτερος εἶπε.

— Μὲ ποίους ὄρους;

— Θὰ σᾶς δώσω ὅσα χρήματα ἔχω ἐπάνω μου, δύο δακτυλίδια χρυσᾶ, μίαν χρυσὴν πρόπην, τὰ ἐνώτιά μου, ὅλα μου τὰ κοσμήματα, ἀπήντησεν ἡ γυνὴ μετὰ προθυμίας καὶ ταχύτητος.

Ἀκούσας τὰς προτάσεις ταύτας ὁ δεύτερος τῶν δύο ἐρετῶν δὲν ἐδίστασε καὶ εἶπε.

— Ἐμβα μέσα.

Ὁ δὲ πρῶτος ἀντεῖπε.

— Καλὰ, τί λέγεις, Νάσο; Θέλεις νὰ πιάσουν οἱ Βενετοὶ καὶ νὰ μᾶς δώσουν δῶρον εἰς τὴν κήμητα Σανούτου. Ἀλλὰ δὲν

εἰξεύρεις ὅτι θὰ μᾶς κρεμάσῃ, χωρὶς νὰ εἶπῃ εὐχαριστῶ; Διότι δὲν ἔχει τί ἄλλο νὰ μᾶς κάμῃ.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀπήγγειλε μεγαλοφώνως ὁ εἰς τῶν ἐρετῶν, εἰς τρόπον ὥστε πρέπει νὰ ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτα τῶν δύο ἀνδρῶν τῶν ἱσταμένων ἀπωτέρω τῆς παραλίας.

Ὁ δ' ἕτερος ἀπήντησε:

— Μὴ φωνάζῃς τόσο Κράμπη, καὶ μὴ εἶσαι τόσο ἀνόητος. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς κρεμάσῃ τόσο εὐκόλως, ἀφοῦ δὲν θὰ κουβαλίσωμεν ἄλλο φορτίον παρὰ μίαν γυναῖκα.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, εἶπεν ἡ νέα γυνή. Ὅσον διὰ τοῦτο, ἐγὼ σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ κινδυνεύσητε τίποτε.

Ὁ εἰς τῶν δύο ἀνδρῶν, ὅστις εἶχε πεισθῆ, ἤρχισε νὰ ἐλαύνῃ τὴν ἑτέραν τῶν κωπῶν ὅπως πλυσίαση τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν προκυμαίαν, ὁ δ' ἕτερος ἔμεινε ἀναποφάσιτος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἰωάννης Βενδίκης εἶχε παρατηρήσει τὸ βᾶδισμα τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης καὶ τῷ ἐνεποίη ἐντύπωσιν. Εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ Κράμπη, ἀνθισταμένου εἰς τὸν σύντροφόν του, ἐξ ἧς εἶχε σημειώσει μόνον τὴν λέξιν *κόμη Σανούτος*!

— Σανούτος! εἶπεν ὁ Βενδίκης μηχανικῶς. Πάλιν αὐτὸ τὸ ὄνομα! Ἀλλὰ ποία εἶνε ἐκεῖνη ἡ γυνή;

— Ἐκεῖνη ἡ γυνή, ἐψιθύρισεν ὁ Μηνᾶς ὡς κενὴ ἠχώ!

— Ποία εἶνε; ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης.

— Ποία εἶνε; εἶπε καὶ ὁ Μηνᾶς.

— Τὸ βᾶδισμα ἐκεῖνο! μοὶ εἶνε γνωστὸν.

Φαίνεται—πράγμα ἀπίστευτον! — ὅτι ὑπάρχουν καθηγη-
ται ἀντιδρώντες κατὰ τῆς γυμναστικῆς. Ἴσως ἀντ' αὐτῆς
θέλουν νὰ εἰσαγάγουν τὸ μάθημα τῆς Μαλακίας. Εὐτυχῶς
ὁ κ. Λομβάρδος τοὺς πολεμεῖ λομβαρδιανά.

Εἴμεθα ἐναντίοι τοῦ κ. I. Ζωγράφου, ἐν τῷ *Αἰῶνι* γρά-
ψαντος περὶ τῆς ἐκποιήσεως τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων,
ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὴ κατὰ μεγάλας καὶ μικρὰς ἐκτά-
σεις. Εἴμεθα ἐναντίοι καὶ ἔπρεπε νὰ νὰ ἦνα καὶ ὁ ἴδιος ἐ-
ναντίος τῆς ἰδέας αὐτῆς, διότι τὸ Κράτος πρέπει νὰ δημι-
ουργῇ μικροὺς ἰδιοκτητὰς, οὐχὶ μεγάλους. Ἀρκεῖ ἡ διὰ τῆς
τύχης, τῶν περιστάσεων καὶ τῶν κεφαλαίων ἐπάνοδος πλεί-
στων μερῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀλῆ πατᾶ.
Ἡ Ἀττικὴ ὅλη εἶνε εὐρὺ κτῆμα Ἀληπασάδων. Πρέπει
λοιπὸν, κατὰ τὸν κ. I. Ζωγράφον, νὰ περιέλθουν καὶ τὰ μο-
ναστηριακὰ εἰς τοὺς ὁμογενεῖς; Ἐνθυμούμεθα ἱερέα γεωρ-
γὸν ἐνός γειτονικοῦ χωρίου, ὅστις ἐνοστέλλγει διὰ τὴν ἐποχὴν
καθ' ἣν ἐνέμετο τὴν Ἀττικὴν ἢ Ἀηστειά, καὶ ἤτις ἠμπόδιζε
τοὺς μεγάλους νὰ ἀγοράζωσι διὰ τὸ τίποτε κτήματα ἴσως,
δὲν ὑπάρχουν ληστὰι, ἀλλὰ ὑπάρχουν οἱ μεγάλοι ἰδιο-
κτῆται!

Ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ ἐορταστοῦν ἐν μεγάλῃ ἐπισημότητι ἐν
Βερολίνῳ οἱ ἀργυροὶ γάμοι τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας, ἀ-
πέθανεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Πρίγκηψ Κάρολος,
ἑτῶν 82, καὶ ἡ αὐλὴ περιεβλήθη ἀντὶ πανηγύρεως πένθος.
Ἐνῶ σχεδὸν ἐξέπνεεν ὁ πρίγκηψ Κάρολος, τῷ ἀνηγγέλθη
ἡ ἔλευσις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ ψυχορραγῶν
συνέλεξεν ὅλας τοὺς δυνάμεις, ὕψωσε τὴν δεξιάν χεῖρά
του καὶ εἶπε τὸ «Es Lebe hoch»! (Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ).
Ἦσαν αἱ τελευταῖαι του λέξεις καὶ ἡ τελευταία πνοή του.

Εἰς ἕκαστον φύλλον των οἱ *Καιροὶ* τοῦ Δουδίνου, ἔχουν
τηλεγράφημα ἀπὸ Κάννας, ὅπου διατρίβει ὁ Γλάδστων,
ὅστις θεραπεύεται μὲ τὸν ἥλιον, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ συ-
νάδελφός μας Ἰωάννης Καμπούρογλος, ὅστις ἔτι δὴποτε
καὶ ἀν γράφῃ περὶ ἱατρῶν, οὐδεμίαν ἔχει εἰς αὐτοὺς ἐμπι-
στοσύνην, διὰ τοῦτο εἰς πᾶσαν ἀδιαθεσίαν προσφεύγει εἰς
τὸν Ἀρχιεπτεντέρην Ἡλίον. Εἰς Κάννας εἶχε κάμει μερι-
κὰς βροχὰς, ἀλλὰ τὰς βροχὰς διεδέχθη ὠραῖος καιρὸς, ὁ
δὲ Γλάδστων ἐξέρχεται δις τῆς ἡμέρας ἐφ' ἀμάξης. Ἐνίο-
τε περιπατεῖ καὶ μόνος του, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν
σωματικὴν ἐλαστικότητα. Δὲν φαίνεται πλέον κεκμηκῶς,
ἢ ὀρεξίς του βαθμηδὸν ἐπανέρχεται, καὶ μετὰ τῆς ὀρέξεως
ὁ ὕπνος.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἦρξατο τὰς ἐργασίας του ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ
Ἰανουαρίου μετὰ τινος ζωηρότητος, ἀλλὰ χθὲς καὶ προ-
χθὲς ἐφάνη μακρὰ χαλάρωσις ἐξ' αἰτίας τῆς θρυλλουμένης
ἐν Γαλλίᾳ ὑπουργικῆς μεταβολῆς. Ἐν τούτοις ὑπάρχει
βεβαίωσις ὅτι κατὰ μικρὸν θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν θαλερότη-
τα ἐν ταῖς ἐργασίαις, καὶ ὅτι ὁ μὴν αὐτὸς θὰ καταλήξῃ
αἰσίως διὰ τοὺς χρηματιστάς.

Τὰ *Λαχεῖα* ὑψωθέντα εἰς τὰ 191 χθὲς κατέβησαν εἰς
τὰς 189 1)2.

Πιστωτικαὶ ὑποστηρίζονται εἰς τὰς 360.

Δάρειοι τῶν 120 ἑκατομ. εἰς τὰς 363 1)2—364.

Σιδηρόδρομοι εἰς τὰς 360.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἀποδίδεται κα

- Σοὶ εἶναι γνωστὸν;
- Ποῦ ὑπάγει αὐτὴ ἡ γυνή;
- Τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός;
- Θεέ μου; οἴκτειρον.
- Ἦκουσες τὴν φωνὴν τῆς; εἶπεν ὁ Μηνᾶς.
- Ὅχι.
- Ἐγὼ τὴν ἤκουσα.
- Καὶ ποία ἦτο.
- Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ παραστήσω.
- Ἐν τούτοις τὸ ἀκάτιον εἶχε προσεγγίσει εἰς τὴν ξηρὰν
καὶ ἡ γυνὴ ἐμελλε νὰ ἐπιβιβάσθῃ.
- Ἐμβα κυρία, εἶπεν ὁ Νάσος· θὰ μᾶς δώσης τὰ χρυσὰ
κοσμήματα ὅπου μᾶς ἔταξες.
- Θὰ σᾶς τὰ δώσω, ἀπήντησεν ἡ γυνή.
- Ὁ Νάσος τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐπέβη τῆς λέμβου.
- Τραβᾶτε τώρα, εἶπεν ἡ νέα γυνή, διευθύνουσα ἀνήτυ-
χον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μηνᾶ καὶ τοῦ Βενδίκου.
- Εἰς μισὴν ὥραν, κυρία, θὰ φθάσωμεν, εἶπεν ὁ Νάσος.
- Ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι; ἠρώτησε δεικνύουσα τοὺς δύο ἀν-
δρας.
- Εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι, κυρία, εἶπεν ὁ Νάσος· ἔταξείδευ-
σαν μαζί μας καὶ τώρα τοὺς ἀπεβιβάσαμεν εἰς τὴν ξηρὰν.
- Καὶ διατί ἔρχονται πρὸς τὰ ἐδῶ;
- Δὲν ἠξούρω φαίνεται ὅτι σᾶς εἶδαν καὶ παρεξενέ-
θησαν.

— Διατί νὰ παρεξενευθοῦν; εἶπεν ἡ Αὐγούστα· ἀλλ' ἔχεις
δίκαιον· καὶ σεῖς ἀκόμη θὰ παρεξενεύσῃτε. Μὲ βλέπετε ὅπου
ἦλθα τόσον νύκτα ἐδῶ, ἀλλ' εἶναι σιμὰ ἡ κατοικία μου· ἔχω
ἀδελφὸν εἰς τὴν ναυαρχίδα καὶ ἔμαθα ὅτι εἶναι ἀσθενής. Ἦτον
ἀνάγκη νὰ ὑπάγω, διότι τὸν ἔχω μόνον.

— Αὐτὸ θὰ εἶναι βεβαίως, κυρία, εἶπεν ὁ Νάσος· ἀλλ' ἡ-
μεῖς δὲν σᾶς ἠρωτήσαμεν.

Ὁ Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς εἶχον τῶ ὄντι γυρίση καὶ ἐπλη-
σίασαν πρὸς τὴν παραλίαν, ἐνῶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνετο.

— Τρέμω, Μηνᾶ, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης.

— Τί ἔχεις, κύριέ μου;

— Κατάρρα!

— Τί εἶναι;

— Εἶναι αὐτὴ.

— Ποία αὐτὴ;

— Εἶναι ἐκεῖνη, Μηνᾶ.

— Πῶς τὸ ἠξούρεις;

— Ποία ἄλλη θὰ εἶναι;

— Νὰ φωνάξωμεν τὸν Νάσον ὀπίσω, εἶπεν ὁ Μηνᾶς· θέλεις;

— Ὅχι, Μηνᾶ, εἶναι ἀνωφελές.

— Διατί;

— Δὲν πρέπει.

— Ἀλλὰ θὰ τῆκεσαι, κύριέ μου, ἀδίκως.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.